

Kristien
DIELTIENS

CARLOTA

DE VROUW
DIE ROZEN
AT

roman

B&L

Aartshertog Frans Karel van Oostenrijk (1802-1878) Aartshertogin Sophie van Beieren (1805-1872)

Keizer Frans Jozef I van Oostenrijk (1830-1916)
Gebuwd met
Keizerin Elisabeth 'Sisi' in Beieren (1837-1898)
Kinderen: Sophie, Gisela, Rudolf, Marie Valerie

MAXIMILIAAN VAN MEXICO (1832-1867)

Karel Lodewijk van Oostenrijk (1833-1896)
Eerste, kinderloos huwelijk met
Margaretha van Saksen (1840-1858)
Tweede huwelijk met
Maria Annunciata van Bourbon-Sicilië (1843-1871)
Kinderen: Frans Ferdinand, Otto Frans, Ferdinand Karel, Margaretha Sophie
Derde huwelijk met
Maria Theresia van Bragança (1855-1944)
Kinderen: Maria Annunziata, Elisabeth Amalia

Maria Anna Carolina van Oostenrijk (1835-1840)

Lodewijk Victor van Oostenrijk (1842-1919)

Koning Lodewijk Filips I van Frankrijk (1773-1850) Koningin Marie Amélie van Bourbon-Sicilië (1782-1866)

Charlotte Augusta van Wales (1796-1817) **LEOPOLD I VAN BELGIË** (1790-1865) Louise-Marie van Orléans (1812-1850)

Eerste huwelijk, 1816 *Tweede huwelijk, 1832*

Doodgeboren zoon

Lodewijk Filips van België (1833-1834)

CHARLOTTE VAN BELGIË (1840-1927)

LEOPOLD II VAN BELGIË (1835-1909)
Gebuwd met Marie-Henriëtte van Oostenrijk (1836-1902)
Kinderen: Louise, Leopold, Stefanie, Clementine
Buitenechtelijke kinderen met Blanche Delacroix (1883-1948): Lucien, Philippe

Filips van België (1837-1905)
Gebuwd met Maria van Hohenzollern-Sigmaringen (1845-1912)
Kinderen: Boudewijn, Henriëtte, Josephine Marie, Josephine Caroline,
ALBERT I VAN BELGIË (1875-1934)

Buitenechtelijke kinderen van Leopold I met Arcadie Claret (1826-1897):

Georg von Eppinghoven (1849-1904)
Arthur von Eppinghoven (1852-1940)

PROLOOG

Het is niet duidelijk wanneer ik voor het eerst in Carlota's leven kwam. Was ik even oud als zij toen haar grootmoeder opmerkte dat alles anders zou worden? Mijn herinneringen laten me hier in de steek. Aan knechten en meiden wordt niets gevraagd. Ze komen en ze gaan. Ik kwam en ik bleef. Een dienstmeisje heeft niets aan een verleden, ze bestaat in de glorie van andermans leven. Mijn geschiedenis is, net als mijn afkomst, volslagen onbelangrijk.

Toen ik voor het eerst met haar sprak en mijn gedachten met haar deelde, wist ik dat zij in staat was tot alles. Van volledige overgave tot koelbloedige moord. Ja, moord, zonder te beseffen dat dit haar zou veroordelen tot een leven in eenzaamheid en dat het voor haar familie een schandvlek zou worden. Schaamte wordt gezaaid op een bed van fatsoen. Het fatsoen op het paleis had paarlemoeren handvaten en sleutels van goud. De deuren moesten gesloten blijven. Voor altijd, voor iedereen.

Ik doe mezelf onrecht als ik me alleen maar beschouw als haar persoonlijke kamenier. Ik ben haar vriendin, haar stootkussen en de veilige haven voor wanneer ze het even niet meer weet. Ik ben Destina, de enige die haar de mond kan snoeren. Ja, ik heb het over prinses Charlotte van België, keizerin van Mexico en dochter van koning Leopold I. Ze laat zich nu Carlota noemen.

Had ik alles anders moeten aanpakken? Had ik mezelf moeten wegcijferen, me onzichtbaar moeten maken zodat ze van mijn bestaan geen weet had gekregen? Het is mosterd

na de maaltijd. Niets doen was geen optie. Ze had me nodig.

En ik wilde bestaan, gezien en gehoord worden. Voor de dood van haar moeder was ik niemand. Na onze eerste ontmoeting was ik iemand.

We zijn als dag en nacht. De tegenstelling tussen ons is de schakel van verbondenheid die over de jaren heen een vanzelfsprekendheid is geworden. Eén ding hadden we gemeen. We hadden allebei genoeg fantasie om de werkelijkheid aan te kunnen.

Het uur dat we elkaar opnieuw zullen treffen, oog in oog, komt dichterbij. Ik heb haar in de steek gelaten toen ze me nodig had. Ze zal me haten om wat ik heb gedaan. Om alles wat ik heb verzwegen. Om de waarheid die een leugen werd. Zoals haar hele leven een leugen was. Ze vertrouwde me. Ze zal het me nooit vergeven.

Alles heb ik geprobeerd om haar eigenliefde aan te praten, om het beschadigde zelfvertrouwen te helen, om haar naar de toekomst te leren kijken in plaats van naar het verleden. Het is me niet gelukt. God is hier mede schuldig aan.

Ze blijft aan haar ontrouwe paljas denken en rozen in vazen steken voor de houten pop in militaire outfit die op haar Max lijkt.

Carlota heeft de touwtjes van mijn bestaan in handen. Ik ben zo sterk verweven met wat zij doet, denkt en voelt dat een leven zonder haar ondenkbaar is.

Haar grillen, haar drift- of huilbuien verdroeg ik. Haar leegtes en gelatenheid drukten ook op mijn gemoed. Haar verlangens voedde ik.

Ik vrees haar woede. Liefde kan zich in een handomdraai transformeren in haat. Ze is in staat om me te doden. Net

zoals ik ook haar leven zou kunnen nemen.

Als zij zou sterven, heeft het leven voor mij geen zin meer. Maar wat als zij als eerste zal toeslaan?

IK
Voor B.

Ze zeggen dat ik gek ben.

Leo vindt me hoogdravend. Hij zegt dat ik moet leren mijn gedachten in toom te houden en dat ik mijn tong moet inbinden. ‘Alleen zo kun jij je demonen te lijf gaan. Doe er iets aan, ma soeur.’

Ook al hebben mijn gouvernantes pogingen gedaan om mij gematigdheid als noodzakelijk onderdeel van bescheidenheid bij te brengen, het is ze maar half gelukt. Nu weet ik waarom. Het stond in de sterren geschreven dat ik moest worden wie ik ben. *Dein Schicksal*, zou Destina zeggen.

Woorden zijn de enige wapens die ik heb, de rest werd me afgenomen. Want sinds enige tijd probeert mijn broer en zijn entourage van blaaskaken, geldgeile vetvarkens en omhooggevallen heiligen niet alleen mijn geld en mijn fortuin te jatten, maar mij ook de mond te snoeren.

Mijn beste B., het zal u spoedig duidelijk worden.

Laat ik u overvallen met mijn hoogdravendheid, want alleen zo zult u mij leren kennen. Dat is toch wat u wenst, niet? Schrik niet van mijn pittige woordenschat. Ze geeft weer wat waarheid is. Na Charlotte, na Carlotta is het nu de beurt aan Carlota. Zij heeft de finale stem. Ik.

Vandaag heb ik je voor het eerst teruggezien. Met de permissie van mijn broer, meneer de koning, mocht ik na enkele jaren mijn kooi uit, het hoge hek voorbij waar mannen met karabijnhaken de wacht hielden. In Brussel ging er een grote liefdadigheidsbazaar door die ik echt wilde bezoeken, want

de opbrengst was voor de weduwen en wezen van de gestorven soldaten. Moedige mannen die samen met ons de tocht naar Mexico hebben aangedurfd en die in de strijd met mijn geliefde Max zijn gesneuveld op de dorre vlakke van Querétaro.

Ik had plechtig beloofd me te gedragen en ik werd begeleid door twee hofdames: Madame A. en Madame V. Hun namen doen er niet toe.

Toen ik je zag, was de schok van de herkenning als een aardbeving, een uiterst krachtige geweldpleging die mijn lichaam deed daveren op vaste grond en me in stukken en brokken achterliet.

De verscheurdheid, het verraad, de pijn die deze ontmoeting teweegbracht, *blute nur, du liebes Herz*, ging gepaard met een juichend geluk, *himmelhoch jauchzend, zum Tode betrübt*.

Jij en ik stonden aan dezelfde stand. Ik bekeek een glazen schudbol waarin Manneken Pis op een kiezel stond. Wilde jij dit kleinood ook? Jij keek me aan.

Ik herkende je.

Ik was helder genoeg om te weten dat ik terug naar huis moest, naar mijn veilige kooi. Madame V. zag jou ook en ze werd zo wit als gebleekt linnen. Ze trok me aan mijn arm mee naar buiten.

Hoe ik daarna thuis ben gekomen, weet ik niet. Het is een rode vlek in mijn hoofd. Wist je dat gedachten ook kunnen bloeden?

Nu is er rust. Sinds onze ontmoeting weet ik dat er toch nog toekomst is voor mij. Tenzij iemand erin slaagt mijn leven vroegtijdig te beëindigen, wat zou kunnen nu ik van het geheim op de hoogte ben. Een geheim dat ons land in grote verdeeldheid kan brengen.

Ik weet dat ik verwarrend klink en dat ben ik ook, men beschouwt me immers als de gekkin van Tervueren. Ik zal proberen mezelf wat aan banden te leggen. Het helpt als ik schrijf.

Zul jij me de volgende keer weer herkennen? Zal het weer een toevallige ontmoeting zijn die slechts enkele seconden duurt? Zullen onze blikken zich weer aan elkaar vastzuigen terwijl de wereld om ons heen verder draait en we heel even voor eeuwig en altijd een eiland vormen in het woelige water van verraad?

Hopelijk zien we elkaar terug. Weet dat ik met de dood word bedreigd.

Iemand wilde dat ik crepeerde als een rat in de kelder, stuip-trekkend in een van de donkerste hoeken van de kerkers waar eeuwenoud stof verzameld ligt en waar nooit geschiedenis wordt geschreven omdat er geen levende ziel komt en waar überhaupt niets gebeurt dat van enig belang getuigt. Vroeger niet en nooit.

De bedreiging was overal aanwezig, in ruimte en in tijd, voelbaar tot in mijn oksels en liezen. Het wierp een voortdurende schaduw over mijn dagelijks leven.

Destina probeerde me op te monteren. 'Carlota, zelfs de schaduw kan de zon niet doven.' Goed geprobeerd, het hielp niet. Ook in mijn dromen was de dreiging een onwelkome bezoeker. Het maakte me dubbel zo alert en het kon me geen moer schelen dat mijn broers me extreem wantrouwig bekeken en mijn stappen controleerden.

Het waren oenen, niets wisten zij! Zij zaten niet in mijn huid en leefden niet mijn leven. Zij waren man, koning,